

La Barretina

Setmanari humorístich, popular y catalá de bona mena
DESLLIGAT DE TOT PARTIT POLITICH

SORTIRÁ CADA DIVENDRES

SE TROBARÁ EN TOTS LOS KIOSCOS DE LA RAMBLA Y DEMÉS LLOCHS DE VENDA DE PERIÓDICHS

Encàrrechs y correspondencia: plassa de la Catedral, núm. 2, bis, baixos

Número solt, 5 céntims.--Suscripció per un any, 3 pesetas.

SUMARI: TEXT: De tot arreu.—Moscas d' ase.—Carta desclosa, (poesia) per *Jordi Montserrat*.—Un llanut al ball de màscaras, per *Manxiula*.
Ab bon fi, (poesia) per *Cla y Net*.—Total..... res, per *X*.—Ma barqueta, (poesia) per *M. Juanola*.—Cartes de fora.—Epígrames.—A la vora del foc.—Trenca-closques.—Correspondencia.

NOU ESPECTACLE INTERNACIONAL

Si aquests ximples arriban á fer barallar als animals, lo poble que trevalla pagarà 'ls plats trencats, com de costum.

DE TOT ARREU

El *Diario de Barcelona* consigna en un valent article que deixa véure la ploma del seu Director, que «mentres en les iglesies se canta el *Te Deum* «pera donar gracies á Deu pel acabament de la guerra, el govern torna á entregar les Filipines al «dimoni pera que l' encengui altre cop y l' encendrà.» Vaya si l' encendrà; la propagandá masónica que s'está fent, massa ho demostra, com també las bravatas d' aquesta infame secta imposant als catòlics, funcionaris com en Morayta, Govin, Moret y tota una caterva de politichs funestos.

L' Apostolat de la Premsa á Madrid ha distribuit gratuïtament 148.500 opusculs y durant els cinch anys anteriors, comptant des sa fundació en 1892, se n' han repartit 624.300.

Deu fassi que tinga molts imitadors tan benemérita associació puig els estragos que les males lectures causan son cada dia mes gròssos. Horroritza pensar els trastorns que ocasionan als enteniments y als cors tantes noveles com la premsa diària reparteix als seus llegidors en forma de folletí.

La desgraciada esposa de Carrara, l' assessí de un cobrador d'una casa de banca de París, ha confessat que llegia cada nit en alta veu el folletí del *Petit Parisien* al seu marit, qui, un dia al sentir la narració d' un crim ressenyat en aquella novela, la vá interrompre ab aquesta observació: «Vet aquí un bon medi per assassinar á C.»

Avís als pares y mares que no tenen repugnancia en que 'ls seus fills llegeixin les *ignocentades* de Rocambole y altres aventures que serveixen de públich des *El Imparcial* de Madrid fins el *Noticiero Universal* per desgracia de Barcelona.

L' Arquebisbe de París ha benehit durant l' any passat vint noves escoles lliures.

El día de Nadal de 1897 tingué lloch l' inauguració de la nova Catedral de Tímez quina primera pedra posá el célebre Cardenal Larigerie, l' apostol incansable de l' abolicció de l' esclavitut, en un terreny consagrat per la sanch de molts martres cristians.

Unas quantas Sras. de Madrid d' aquella aristocracia tant flamenca que'ns descriu lo P. Coloma en las *Pequeñeces*, d' aquella aristocracia que'es lleva á la una de la tarde, que pasa el día d' una diversió á l'altra, que festeja als toreros y moteja als industrials, que's propietaria d' inmensas fincas ahont podrian menjarhi moltes families si s'en cuydassen y ara sols hi menja un administrador estira cordetas que roba al amo y al jornal, unas quantas Sras. d' aquestas han declarat la guerra als Estats Units; ¡vaja vaja! que hi hagi guerra ¡aixó voleu, monadas, açó voleu? ja vos la donaria jo la guerra, pocas penas, ja hi enviaria vostres fills á pudrirse pels hospitals, jaure al ras y menjar galeta ab cuchs.

¡Quin patriotisme! á las costellas de los villanos que dieu vosaltres.

De quant ensá vos treyeu el manton de manila y vos poseu murrió; ¿que anavan vestits de guerreros los vostres galants? perque de vegadas aquestas arrancadas de patriotisme no son mes que pasar obehint á alguna passionota.

No sou valtres qu'heu de comprometre la Espanya; valtres, á fer mitja y dir parts de rosari perque Deu s'apiadi de tants infelissos fills de mare qu' exerceixen de patriotas de fet, no de llengua.

Si fos de vostres marits ó pares ja vos adovaria l'esquena deixantla ben toveta y calentona.

Vaya con las niñas madrileñas.

Diu que s'embarcan 15000 homens més cap á Cuba; Deu los donga bona sort y promte tornada y que aquellas bonas donas de Madrid no tingan de fer gayres desfilas apesar dels seus bons desitjos.

L' Ajuntament y altres corporacions favoreixen ab diners las diversions del carnaval; fan be: els uns s'embarcan cap al escorxador de Cuba, els altres quedan plorant, d'altres l'aigua els ha arrabassat lo seu y... 'ls demes entregantse á la crápula d'aquests dias y l' Ajuntament favorintho.

Magnífich, cristiá de primera.

Es molt divertit lo que pasa ab los carters de Barcelona: d'un quant temps á n'aquesta banda tots los que hi entran son castellans recomanats, tant que ja son en majoria; molts d'ells venen de fora sens haber estat may á Barcelona y figurevos si hi ha res mes tirá é irracional que la política de recomanació; puig ¿com es posible que'l servey se fassi be ab gent que no coneix els carrers y no sab llegir los apellidos catalans?

Tot ho acaparan y acabat no't quexis.

Le moniteur des Sindicats obriers publica alguns datos respecte de la situació económica dels quefes socialistes mes radicals de Fransa.

Jaurés, tribuno colectivista propietari de grans fincas y accionista de nombroses societats mercantils.

Lafarque, deixeble de Carl Marx acaba de comprar una magnífica torre, una villa en el districte de Obedeuil.

Viviani, es de creure que la seva situació deu esser un xich menos precaria que la dels trevellers per quant se l' ha vist istiuhejant per Trouville y Vichy centres aristocráticos y frequentats per gent adinerada.

Berteaux, es agent de Bolsa y té fama de rich.

Deville, se'l conceptua millinari.

Rochefort, el seu diari li reporta mes d un milió de franchs cada any.

Si dels francesos pasem als espanyols, trovem que tots ells viuen també ab l'esquena dreta.

Fixeuvos ab el company *Iglesias* portant la vida de burgués y fins viatjant en 1.ª classe cosa que 'ls está prohibit á la major part d'ells per les moltes gavelles que tenen de pagar al govern per fincas endarrerides, casas ab pisos per llogar, etc.

En Roca y Roca; veten aquí un altre que no se li filoxera may la vinya, com no siga las baixas que LA BARRETINA li fá pels pobles de *Campanes* y d'*Esquelles*. Está gras com un... tuxó y s'en pot anar á péndrer la fresca els istius á Suissa, á les Bascongades y allí ahont li dona la gana que per axó son es patacons plumats als compradors d'aquells paperots de perdicció y depositats al Banc. Gasta la plata y fuma bó.

En *Laribal* y en *Lasarte* dos personas distintes y un Diluvi verdader. Se dexondeixen d'interés pels pobres y fins els hi diuen mostrantlos hi els burguesos:

¡Apa minyons á pelarlshi els que pogueren escapar-se de La Salvadora!

Com qu'aquell negociet no fou prou rodó tenen d'anar mendicant encare herencies de confiança, ni mes ni menos com aquells capellanots tan aburrits del Diluvi ¡uf!

Pro prou per avuy, perque hi hauria tela per rato y el nombre de panxa contentes es infinit en aquest ram.

Los estudiants ganduls de Madrid y altres punts d' Espanya cridan y mouhen brega per no se qué. Ja 'ls adovaria jo á n' aquests micos.

Carbassa eterna y á fangar.

Arri, dropos.

El Diluvio y *La Publicitat* han sortit á la defensa d' en Zola escriptor porch qu' ha fet mes mal entre 'l jovent que cap dimoni del infern.

Es natural; en Zola, 'ls juhes, els masons, *El Diluvio*, *La Publicitat*, las escombrerías, los presiris, els números 100... etc. etc.

Trieu y remeneu.

Carta deselosa

(A mon amic J. Ximó)

Al llegir «¡Barretinayres (poesia per Ximó)» vareig dirme ¡¡Ah!! ¡Quín jovel á mi 'm causa admiració

Girofull, miro y llegeixo: «los vull demaná un favor» y al moment m' acut l' idea de dir «N' es mereixedor» y m' en vaig á casa 'l nunci vull dir á cal cridador y 'ls dich «Costi 'l que costi te de fe 'l següent pregó»

«N' hi ha un jove molt simpatic y de bona posició que desitja enmaridarse com mes aviat millor. Per més informes que vinguin á casa d' un servidor y 'ls atrassaré ab un home y allá s' entendran millor.»

Al instant á casa meva va semblá una professó de las mares que ventan pera enterars' del minyó.

—Si era rich, me preguntavan, si era guapo y ballador Jo vaig dir:—No 's donguin pressa Ja daré una explicació.

Es un jove molt riquisim tant, que ho es mes que jo; de la broma no cal dirho aixó si... no es ballador. Sempre va ab barretineta y un vestit de vellut bo sent l'enveja de las noyas de la seva població Ara ja están informadas del qui es lo tal minyó que será perqui presenti més lluhida condició....

—Ah senyó, la meva filla es un angel... un fil d'or... no es gens prima ni gens grossa es si fa ó no fa, com jo.

—Sembla la Barca d'Olesa, una vella li respón —No val res si la comparan ab la meva Encarnació, ella si qu'es una dayna te un nasset... ay qu'es bufó.

—Es mentida—crida una altre qu'es mes xata que un moltó.

—Ba, ba, ba,—vaig contestarlas no mogueu tan d'esvalot. Entorneuse'n cap á casa y ja ho arreglaré tot.

La que vulga ab ell casarse que fassi la petició dintre d una carta closa y així ens entendrém millor. advertint que no vol sogra.

—Ah ¡no'n voll donchs res; no no...

Sense diris' que es un poeta sols dihent que no vol sogra ja ha bastat perque marxessin mes cremadas qu una Grogá.

JORDI MONTSERRAT

Un LLANUT al ball de máscaras

La senyora Agneta tenia un fill, lo que no té res de particular perque altres mares ne tenen un y fins mes, sense dirse Agneta.

Lo particular es que aquest fill se deya Jaume y tenia dinou anys, per mes qu' aquesta edat lo consegueixen molts que no 's dihuen Jaume y en cambi molts que se 'n dihuen, no tenen dinou anys.

La particularitat mes particular de 'n Jaume, (lo fill de la senyora Agneta que té dinou anys) es que may havia estat en cap ball de máscaras... No senyors, may, ¡may de la vida!

Val á dir'ho tot: La senyora Agneta es una dona molt temerosa de Deu y en Jaumet es un xicot pujat ab principis molt saludables y obedient com un xay.

¡Xay! Vet' aquí la paraula. La terrible paraula que sonava fatidicament cent cops al dia en les orelles del pobre Jaumet, essent la riota de 'ls seus companys d' escriptori.

Lo seu *quefe*, lo tenedor de llibres de casa 'n Rossich, l' amohinava crudelment ab l' etern xay... pero també se 'n refiava mes que d' un altre quant calia una bona lletra, ó 's presentaven *assientos difícils*.

Donchs si; lo tenedor de llibres y tres dependents més de ca'n Rossich eran *socios* de «El Pensil» y com qu' aquesta societat, devia celebrar un famós ball de máscaras y com que tot l' escriptori en pés hi anava en Jaumet no s' atreví á dir que no.

No obstant; primer, ho consultá ab sa mare; arribant del despaig després de ferli l' *amistat* li parlá tot tremolós del assumpto:

—Mare... si no li sabés greu voldria parlarli...

—Digas, fill meu, va fer la senyora Agneta mirantse l de cap á peus.

—Donchs... voldria anar á un bal'.

—Tu á un ball, desdixat... ¿Y que farás allí, ánima en pena?..

—Ja veurá... És un compromís de l' escriptori...

Allí tots me diuhén xay y soch lo blanch de les seves rialles... Lo senyor Quimet, lo tenedor de llibres, ha invitat á tota la dependencia y tots hi anirán. Si jo hi faltés, sería lo burla de tots...

—¡Pero, si tú no sabs de ballar!..

—¡Ni ganas que 'n tinch de sapiguerne! Pero es alló... May siga s' nó per passejarme y riure una estona.

—¡Oh y la broma que tú hi farás!... Pero mira: no voldria que per aixó t' indisposses ab lo senyor Quimet, que sembla que 't mena apreci... anirás al ball. Ya sé qu' es mal fet y que tots dos cometrém un pecat... pero 'l diumenje vinent ho direm al seayor confés .. y enguany doblarém els dejunis ..

—Si mare; perque 'l ball es mes dolent de lo que voste 's pensa... ¡Es un ball de disfressas!

¡Verge santa! .. ¡Lo meu fill en un sarau de carnestoltas!... ¡Ah, no, aixó no!

—¿Y que dirán mos companys, mare?... No tingui por ja 'm portaré bé... No buscaré broma á ningú.

—¿Y tens d' anar disfressat?..

—¡Es clar mare, en un sarau de disfressas!

—¿Y portarás la cara tapada?

—Com tots, es natural.

—Donchs bé; veshi. Pero 'm promets que no farás cap disbarat y sobre tot ab la cara ben tapada, que no 't conegan.

—Li prometo mare.

II.

La nit del sarau de *El Pensil* en Jaumet sopá ab quatre esgarrapades y després d'abrassar á la Senyora Agneta, que desde l'ull de la escala encara li encarregá per última volta molta cordura, marxá á bon pas cap á casa lo tenedor de llibres, qui graciosament, li havia ofert que'l disfressaria.

Al arribarhi, lo senyor Quimet y ell se'n entraren d'ns d'una cambra y's vestiren plegats, lo primer de *Don Juan Tenorio* y en Jaumet de *pallasso*.

Un cop vestits y ab la máscara posada, baixaren al carrer y prenent un cotxe's feren portar al *Pensil*.

Al arribar al saló ahont se celebrava'l ball, lo senyor Quimet estrenyent la ma de'n Jaume, li digué á l'orella:

—*Bueno...* Ja som á *puesto*... Ara cadascú anirà per les seves... Divertirse forsa, ¿sents?..

Y perdentse entre'ls grupos de bullicioses máscaras deixá sol al pobre Jaumet.

Aquest quedá parat. Aquell espectacle d' homes y dones capritxosament estafets ab vestidures llampantes y ridícules, lo posá malalt. Aquell bellugueig de figures estranyes li feya perdre l'esma. Ab l' intent de passar mentalment una part del Sant Rosari 's dirigí á un reconet, pero avans que hi arribés, una máscara, una dona, l'aturá:

—Escolta, li digué familiarment. ¿Com es que 'ls xays també venen aquí?..

En Jaumet pegá un bot y no pará fins á l'altra banda del saló.

—¿Com es que m'ha conegut? va preguntarse. Y

acte seguit se palpava la careta per estar segú de que la duya. Mes immediatament un altra veu xillona li cridá;

—Ab que pensas xay... ¿Que rumias lo que't darán per la llana?

Lo pobre *pallasso*, frígi esverat, mes al altre costat del saló una *cotorra* li digué;

—¡Alerta Xay que s'acosta pascual

Y Xay per assí, Xay per allá l' infe'is Jaumet no reposa ni un minut y aná perdent la paciència per moments, fins que haventlo aturat un *moro* ventantli lo Xay per la cara, ell li ventá... un cop de puny als nassos y s'esmunyí del sarau com si fugís del diable.

En menos de deu minuts arribá á casa seva ahont trová encara llevada á la senyora Agneta.

Li esplicá tot fil per randa y la bona de sa mare, no parava de llensar exclamacions de sorpresa.

—No sé cóm m'han conegut—feya en Jaumet— No ho sé... Ningú m'ha vist disfressar fora del Senyor Quimet y tots homes y donas, m'han sortit ab lo mateix Xay de sempre.

—Es clar, home es clar... Girat... Mira, veus? duyas aquest lleterero á la esquena.

—¿Que diu aquí? ¡Jo soch un Xay!..

Ah ja ho entench; lo murri del senyor Quimet me li ha clavat..

—¿Pro perquè t ho diuhén axó?

—¿Perque?.. perque segons el's tenim llana al clatell, perque som uns llanuts; perque tenim religió... ¡Pero aquesta me la pagarán!

—¡Tu te'n guardarás be prou!.. No sabs qu'has de perdonar les injurias.

—Si mare... feu humilment lo xicot.

—Lo que farás, será no anar may mes á cap ball de máscaras.

—Si mare, aquest será lo primer y l'últim.

III

L'endemá en Jaumet fou com de costúm lo primer en arribar al despaig.

Estava decidit á fer la cara séria als seus companys, pero no pogué aguantarse'l riure quan vegé entrar en Paulino lo corredor de la casa, ab un ull de vellut y un nas com un pebrot.

—¿Y ara, Paulino, d'ahont surt ab aquests desperfectes?

—Praguntim'ho á mi, si li sembla.

—Y donchs á qui?

—A voste dimontri... Te un puny com una massa. ¡Vaja un Xay!

—¿Es dir qu'era voste'l *moro*?

—Prou que me'n penedeixo. ¡Ara fos á fer!

En Jaumet li demaná humilment perdó y l'altre reconeguent qu'havian abusat del seu bon natural li concedí generosament.

—¿Y'l senyor Quimet? feu en Jaume.

—No crech que vingui avuy. Molt senzill; s'empenyá en vestirse de Tenorio; lo vestit era prim y la nit molt freda. A mitx ball ja tenia mal de cap, mes tardet s'aná ensopint, ensopint, fins qu'al últim tinguerem d'acompanyarlo á casa. No sé com haurá passat la nit. Avuy ne tindré noticias.

Las noticias foren fatals. Se li girá al Senyor Quimet una pulmonia y á pesar de'ls esforços dels metjes, lo burleta tenedor de llibres, hi dexá la pell.

En Jaumet lo vetllá cinch nits seguides y en l'últim d'elles, tingué lo trist consól de clourel'ls ulls.

Ara ja no li diuhén Xay. Y no li diuhén perque en Jaumet, llanut y tot, á la edat de dinou anys ocupa en la casa «Rossich» lo buyt del finat tenedor de llibres ab cinquanta duros cada mes.

Y'ls altres els *esquilats*, se guardarán de dir Xay al *factotum* de la casa, qu'además de la confiança del amo, te uns punys altament respectables.

MANXIULA

AB BON FI

He passat plans, xeragalls... he topat ab foch y ab neu, pro enllá y fora... re'm sab greu, puig procuro en mos treballs fer la voluntat de Deu.

M'he vist per molts aplaudit, com tambe molt alabat;

mes no falta qui ha sentit com alguns m han malehit y al mateix temps denigrat.

Per molts he sigut prudent humoristich y graciós; pro certa mena de gent m'han tingut per insolent, sense solta y fastigós.

Durant l'espai de sis anys m'he captat las simpatias de dotzenas de companys, y... mes tart, per certs enganys m'he trovat sol ab poch dias.

Uns m'han dit sabi de plé: altres burro y... ¡qué se jól... pro tot plegat y á mi qué? Estich tranquil: re'm fa ré perque hi complert ma missió.

Sent axís de tot me rich, tant si'm falta com si'm sobra de lo fet, de re'm desdich puig cap petó ni pess ch me fará mes rich ni pobre.

Per xo visch aconsolat y no m'haig de penadí, del que he fet en lo passat perque ab tot sols he mirat de trevallar ab bon fi.

CLA Y NET

Total.... res

La cambra era fosca; be, ben fosca, no per aixó vaja, bastant fosca; forsa gran; quas al mitj, hi há una taula rodona coberta d' un panyo vert ab flors grogas; á un cantó de la taula un quinqué de petroli ab una pantalla á l' antiga, de paper ó cartró, fosch per defora, de manera que únicament il·luminava los objectes de sota, deixant tot lo altre dins d' una fosca misteriosa y vaga vaguedad deguda en part á l' enlluernament dels ulls per la massa claror de lo il·luminat. Al costat de la taula y aprop del llum, una dona vestida de negre y jove, brodaba un mocador: sols se veyá d' ella las mans, molt blanques, el mocador, mes blanch encara y res mes; la cara, quedaba á las foscas y no puch dirvos com era. De tant en tant baixava las mans y 'l mocador fins á la falda y allavors alsava una sola má ab un altre mocador que pujava un trós il luminat y 's ficava dins de la fosca; probablement devia plorar, no 'l mocador, la dona.

No 's sentia altre fressa que 'l *tich-tach* d' un rellotje de paret y l' udol, fondo y llastimós del vent de fora; la finestra tremolava y 'ls vidres també; quant de part de fora l' udol era mes agut, devegadas era tant violent lo tremolor que la finestra semblaba qu' anés á caurer; aleshores la dona també tremolava. A dintre la cambra res; no mes el *tich-tach*, simbol interminable del temps, que s' esllavissa pitjor que cap anguila...

Se sent un *nyiiich* d' una porta; la pobra dona s' esgarrafa; salta demunt la taula un gat blanch, tacat de ros, que s' arrup ben aprop del quinqué, quedant inmovil com si fos d' imitació. La dona deixa 'l mocador un moment, aliarga un bras y tambe la ma que passa per la esquena del gat, que s' aixeca dret, y enfila qua per munt tant com pot bo y fent aquell *ruum ruum* tant propi dels gats: y tant poch explicat pel sabis del ram.—

—Marruxa, marruxeta, (era gata), pobra marruxa diu ella, ¡la dona ey! y deixa caure la má demunt, la taula, el cap sobre 'l pit y la feyna á terra... un xiscele fort del vent y una empenta á la finestra que semblá qu' anava á cedir, varen esfereir á la dona y gata; s' aixeca la primera y corra cap á la finestra per veurer si era ben tancada, torna prop la taula, s' atura un xiquet y com empentada per una idea lluminosa va á un recó de la sala ahont hi habia una calaixera, obra el calaix de dalt' lo torna á tancá... *rich, rich*, s' encén un misto y sa clatet ens descubreix una escaparrata ab la Mare de Deu del Carne devant dos candaderos ab duas candelas una per barba;

las encén, se mira un xich l'imatge y poch á poch se n'entorna cap á la taula, reculi la feyna de terra, seu, y tent un sospir capás d'entendrir als rejols refractaris torna à trevallar.

Ab tot aixó lo rellotge no havia dexat de caminar; lo *tich-tach* de la péndola seguia donant vida misteriosa al cuadro, las brocas també corrian marcant el temps que anava passant, lo vent de fora udolant, pro mes fondo. mes lluny... *Ning, ning, ning...* la senyora, y dihém senyora perque com hi ha mes claror nos en hem adonat, la senyora s'atura de brodar, escolta...—Las vuyt .. uns passos misteriosos y llunyants van acostantse, s'obra un'altra porta y una veu un xich esquerdada diu.—Senyoreta quant tinga gust el sopá es á taula... altra volta els mateixos passos pro minvant llur soroll al revés del primer cop.

La senyora dona tres ó quatre punts més; abaxa 'ls brassos y poch á poch plega el mocador que brodaba, s'axeca de la cadira y deixa la feyna demunt d'una tauleta d'un'altra recó; torna á la taula cuberta de vert, fa una festa á la marruxa, abaixa el quinqué tant com pot sense que s'apagui, dona dos passos envers la imatge, y com el vent ja havia anat á udolar á un altre lloch, apaga 'ls ciris, no sens haber donat una fonda mirada d'agrahiment á l'imatge, encén una espelma, camina cap á la porta d'hont havia sortit aquella veu esquerdada, s'atura, dona una mirada general á tota la sala y s'fica per aquella misteriosa porta que tanca darrera seu, deixant una petita escletxa que deixa passar la claror fent una ratlla lluminosa á terra que 's va fonent, fonent ensemps que la fressa de las petjadas d'aquella bona dona..... La sala restá de moment á las foscas, després aquella punta de llúm del quinqué esqueixá un xich aquellas misteriosas tenebras; lo rellotje queda senyor del lloch;... *tich, tach; tich, tach.*

X.

MA BARQUETA

Llisca, llisca,
lleugereta,
ma barqueta,
riu avall;
talla l'ona
ab la proeta
com sageta
d'un buyrach.
Las barquetas
y canoas,
las de proas
de prim front,
vers tú fletxa,
ay! tortugas
molt fexugas
totas son.
Las aucellas
que t'oviran,
prou t'admiran
des son niu;
fins gelosas
seguir volen,
mes no 't solen
assolir.
Quant ja surten
las barcadas
á caladas
fer arreu,

ab gambinas
y ab las nansas
las avansas
picár sent.
Tu ets l'altiva
traginera
que panera
dú de peix;
de llagostas
y morenas
dús dotzenas
á milers.
Per xo 't diuhen
aureneta,
ta veleta
l'ala es,
y en regatas
per lleugera
la primera
sempre n'ets.
Llisca llisca,
lleugereta,
ma barqueta,
riu avall;
puig la llissa
intranquila
en la enfla
's vol clavar.

M. JUANOLA

Cartes de Fora

Sabadell 7 Febrer de 1898

Sr. Director de LA BARRETINA
Barcelona

Molt Sr. meu: Lo prop passat diumenge, 6 del corrent, tingué lloch la presentació de la «Academia Católica» al nou Sr. Rector Rvnt. D. Joseph Alsina, el qual prengué possessió de son càrrech en la Parroquia de Sant Felix, lo dia 25 del passat Janer.

Dit acte 's verificá á casa del Rvnt. Dr. don Felix Sardá y Salvany. Se li presentaren á tots los

noyets que cada diumenge assistexen á las Escolas de Catequística d'aquexa Academia.

La «Banda» de guitarras y bandurrias que ab tan acert dirigeix lo jove D. Domingo Truyols, executá escullidas pessas de son repertori, sent en totas ellas molt aplaudits per la numerosa y distingida concurrencia qu'allí s'havia reunit.

Se llegiren varias pœsias que foren també molt aplaudidas, lo mateix qu'un discurs qu'un dels noyets dirigí al Rvnt. Alsina.

Aquest digué que estava molt agrahtit per la entusiasta rebuda de que era obgecte exortant finalment á tots los noyets á que continuessen assistint á la doctrina ja qu'es lo camí del cel.

Acte seguit lo Rvnt. Sr. Rector visitá lo saló de la Academia essent rebut ab una salva d'aplausos.

Lo Sr. President, llegí un discurs dihent qu'en tot y per tot podia contar ab la Academia contestant lo Rvnt. Alsina ab frases d'agrahiment.

Lo reputat mestre de l'Orfeo de Sta. Cecilia, Sr. Artigas executá á piano varias pessas de son repertori, donantse per acabada tan bella com conmovedora festa.

Me repetexo una vegada mes de V. affm.

s. s. q. b s. m.

FRANCISCO COLOMER

EPIGRAMES

Los notaris y advocats
¡quins au. ells son mes trempats!
(Aixó ho deya la Coloma
perque aquests son gent de ploma)

MÀNEL BENET

Un aprenent adrogué
molt gandul, sempre dormía
y'l seu amo xis no tant ho
li digué enfadat un día;
—Vosté es un drope, un gandul,
tant dormir ja es propi d'ase,
miri Bohigues, si ho va fent
axis, lo treuré de casa.
—Jo trevallo tan com puch,
respongué prompte en Bohigues
perque noy me'n faig uns tips
y uns retips de *pesar figures*..

SANTIAGO BELETA.

Lo Lluís del Estadant aná á nadar per primera vegada al *salt del Mano* ab un altre company. Quan va ser á dins, l'aygua va comensar á emportarse'l canal avall y poch li va anar com no s'hi va ofegar. Despres que'l seu company de la manera que va poder lo tragué fora del aygua lo Lluís ab tó ferm y result llensá la següent expresió:

—¡Ah vatua'l mon! prou te prometo y asseguro que no'm veurás tu ficar al aygua fins que hauré après de nadar.

—¿Com distingiria V. les perdus joves de les velles?

—Ab les dents.—Pro home que tenen dents les perdus?—Ja'n tinch jó.

Una criada diu á sa mestresa:

—Si'l seu senyoret no recula les paraules que aquest matí m'ha dit, no'm veuhen ja un quart mes en eixa casa.

—¿Pro que li ha dit lo meu senyoret? espliquis.

—Que busqués feyna en altre punt.

TRENCA - CLOSQUES

XARADA

Musical es ma *primera*
Ma *segona* musical,
Musical es ma *tercera*;
Y apellido es ma *total*.

E. RIBERA

ROMBO

Primera ratlla, vocal, 2.ª Lletre, 3.ª Nom de dona, 4.ª Animal y 5.ª Vocal.

ESCANYA BEYAS

LOGOGRIFO NUMÈRICH

1	2	3	4	5	6	7	8	Nom de dona
7	8	3	5	6	7	2		Ofici
7	8	5	8	3	6			Aucell
6	1	2	3	5				Estació del any
7	8	5	4					Util de guerra
7	4	3						Part del cos
4	3							Mineral
8								Vocal

GEROGLIFICH COMPRIMIT

V AVR V

(Les solucions en lo número vinent.)

Solucions als Trencas-closques del número passat

Xarada: Sopa

Geroglifich numerich: Mónica

Combinació doble:

COBRO
LLUIS
MORRO
MAGRE
AROMA
PASTÓ

Geroglifich comprimit: Túnica.

Xarada-Geroglifich:

Un animal es la *hu*
la *segona* musical
prima-quatre part del cos
y un moble es la *total*.

CA-LA XE-RA.

Pep Bunyols: No pas per ara germá.—Jobico: Hi canviarém un vers y anirá.—Jordi Montserrat, va be.—Lo trovador de Tagastet: Ha fet tart.—Barretinayre dellurs: Es fluxet, veurem —Manel Benet: Per molts anys puga coloborar.—Quillet: Quelcóm.—Falet: Avuy no.—P. P. Tampoch.—Santiago Beleta Gassull: Triaré.—Barceloní: Tot lo que sia sortir d'entre amichs lo d'aquesta setmana no va prou be.—Clasemón: Perdoni: un'altra dia será.—Barnallet: Lo matex li dich (com aquell de la perruca).—Jan Pipa: Espigolarém.—J. Ximó: Avuy si que passa just, veurém.—Un nyebit: Si no fossim aprop de carnestoltes casi'm faria por... vaja los publicarém.—El de la Pepeta de Mollet: Anirá.—J. Jené Lleyda: Anotat. Rebut sa carta mes no l'import á que's refereix.

P. Sedó Bellmunt: Anotat: esperarem la seva visita.
Queda correspondencia pera contestar.

Impremta de P. Bofarull.—Palau, 1. Barcelona